

gøre i forbindelse med den videre udvikling af området.

Men alt i alt altså en opbakning til redegørelsen og opbakning til de videre initiativer på området.

Aage Frandsen (SF):

Redegørelsen fra erhvervsministeren og undervisningsministeren viser nogle spor, ad hvilke vi kan forvente, at uddannelsespolitikken med hensyn til samarbejde mellem erhvervsliv og uddannelsesinstitutioner kan forme sig netop på de her områder de kommende år.

Redegørelsen behandler problematikken om at fremme samarbejdet primært mellem erhvervsskolerne og i særlig grad de skoler, der udbyder kortere og videregående uddannelser.

Ud over at styrke uddannelsesstilbudet skal samarbejdet også sætte erhvervsskolerne bedre i stand til at udvikle samarbejdsrelationerne mellem virksomhederne og de andre relevante interessenter. Dette er et gode, og det er et rigtig formål, hvilket vi fuldt ud kan støtte.

Spørgsmålet er imidlertid, om det beskrevne grundlag og de opstillede incitamenter for samarbejde er tilstrækkelige og stærke nok. Redegørelsen er lidt uklar, når den beskriver, hvilke uddannelsesaktiviteter der skal samarbejdes om.

På den ene side fremgår det, at udgangspunktet for akademiredegørelsen er KVU-uddannelserne. På den anden side anvendes der udtryk som »erhvervsrettede videregående uddannelser« og »efter- og videreuddannelser«. Men nogen nærmere definition forsøges der ikke.

Vi skal huske på, at vi for kort tid siden har vedtaget en lovgivning vedrørende CVU, der også udbyder erhvervsrettede videregående uddannelser. Det forekommer derfor, at der kunne være et behov for nærmere definition af, hvad det er for uddannelsesaktiviteter, erhvervsakademierne faktisk skal beskæftige sig med og samarbejde om, herunder samarbejdet mellem akademierne og CVU'erne.

Det skal ikke være en snæver definition, jeg taler for, men det kunne være vigtigt, at man fik en nærmere præcisering, uanset om vi kalder det for akademier eller CVU'er, af de krav, der stilles til udbudet af en given uddannelsesaktivitet, herunder den kvalitet, der skal godkendes af ministeriet.

Der har gennem årene været forsøgt et samarbejde mellem erhvervsskolerne, uden at det har givet de allerbedste resultater. Fra politisk hold har man ikke villet fastsætte en egentlig pligt til

samarbejde, og det kan vi også godt forstå og tilslutte os. Det skyldes jo også delvis, at erhvervsskolerne som de øvrige uddannelsesinstitutioner fungerer efter taxameterprincippet og derfor også er i en slags indbyrdes konkurrence.

Akademiredegørelsen peger ikke på nye, mere forpligtende bestemmelser med henblik på samarbejdet og med henblik på, at samarbejdet skal øges, men lægger op til, at man har en periode på 3-4 år, hvor akademierne selv kan eksperimentere med forskellige samarbejdsformer.

Tilsyneladende er det afgørende incitament, at akademierne kan få del i de midler, som ligger i flerårsaftalen, såfremt de etablerer et samarbejde med udgangspunkt i de punkter, der ligger i redegørelsen, og de otte områder, som flerårsaftalen peger på. I den forbindelse kan man så sige, at spørgsmålet er selvfølgelig, om økonomien er i orden, og her kunne jeg forstå på Det Konservative Folkeparti, at de er villige til at kaste en hel masse penge ind. Det lyder altid godt, at der er nogle, der vil det, og til efteråret i forbindelse med finanslovforhandlingerne må vi så se på, om der er partier, der er villige til at lægge flere penge på bordet i den forbindelse. Vi vil gerne se på det, men vi lover ikke noget på forhånd, for når man ikke har pengene, kan man ikke love noget. Det kan vi i hvert fald ikke, men vi ved godt, at der er andre, der gør det.

Der er i øvrigt ikke tale om, at akademibetegnelsen er udtryk for en ny juridisk enhed, som CVU'erne var det. Det er derimod en samarbejdsform, som et antal skoler kan få tildelt, hvis de kan dokumentere, at de kan magte opgaverne, således som det er beskrevet i redegørelsen. Hvordan man skal dokumentere dette, og hvordan godkendelsen i øvrigt skal foregå, er kun i begrænset omfang beskrevet. Samlet set kunne vi godt være i tvivl om, om der i redegørelsen ligger tilstrækkelige incitamenter til, at samarbejdet faktisk bliver i stand til at virke på en tilstrækkelig forpligtende måde, eller om vi igen om nogle år må konstatere, at der ikke er kommet nok i gang.

Spørgsmålet er, om vi får ret meget ud af at stille krav om, at akademiet skal være en juridisk forpligtende samarbejdsform på linje med CVU. Den fremgangsmåde, ministerierne har valgt, er jo at se tiden an i 3-4 år og i procesforløbet vurdere, om incitamenterne er tilstrækkelige. En sådan fremgangsmåde forudsætter efter vores opfattelse, at der aftales mere forpligtende procedurer, for at det kan sikres, at det går fremad med processen.